

Zašto SADA treba biti PROTIV

Ranih osamdesetih godina prošloga stoljeća bio sam poprilično aktivan u međunarodnoj znanstvenoj zajednici u područjima kibernetike i lingvistike. U to doba sudjelovao i u radu Europskoga Kluba, udruge europskih entuzijasta. Europska je Zajednica tada bila naša nada i budućnost, a kako se počela širiti na mnoga jezična područja, bilo je pitanje kako najdjelotvornije uspostaviti prevodilačku službu za velike količine spisa. Iz Europskoga smo se Kluba zalagali da se u prevodilačku službu uvede meta-jezik, što bi bilo smanjilo potrebnu količinu prevoditelja na odprilike desetinu. No, kao što znamo po suludoj veličini (i skupoći) prevodilačke službe sadašnjega Europskoga Sjedinjenja (Europske Unije), taj naš prijedlog, uz svo naše zalaganje, nikada nije usvojen. Jest, doduše, da stoga mnogo više prevoditelja ima radno mjesto, a plaćaju ih ionako svi pučani Europe zajedno.

Devedesetih godina prošloga stoljeća bioh aktivan član Hrvatske Paneuropske Unije, i čast mi je da sam osobno poznao gospodina Otta von Habsburga. I tada je Europa još uvijek mnogim Europljanima bila predivna vizija.

I zašto sam onda SADA, početkom drugoga desetljeća XXI. stoljeća, PROTIV toga da Hrvatska uđe u Europsko Sjedinjenje? Stoga što to više nije ona politička Europa za koju smo se zalagali, čiju su viziju stvarali mnogi, još od kraja XIX. stoljeća. Što li je to drugačije u Europi sada od onoga čemu smo se nadali onda? Nije lako izravno i ukratko odgovoriti na to pitanje. U načelu, tu su vjerojatno dva osnovna razloga koja vidim: promjena dvotisućgodišnjega pravnoga sustava i nedemokratičnost političko-ekonomskoga sustava.

Europska "pravna stečevina", kako ju predivno eufemistički zovu, sve je manje stečevina, a sve više tvorevina, a Liberalni Kapitalizam pretvorio se u Korporatizam, pa onda i u Kleptokratski Birokratizam.

Glavna je nevolja sa sadašnjim Europskim Sjedinjenjem da ima silnu potrebu sve točno propisati, opisati, odrediti i dotjerano srediti. Koliko god to smisla imalo ili ne imalo. Europski su se narodi, kao uljudbeni nasljednici grčke i rimske kulture, tisućljećima držali rimskoga prava. Smjeli su činiti sve, osim onoga što je bilo zakonom zabranjeno. Nažalost, u svojoj silnoj birokratskoj želji da sve bude "savršeno uređeno", objedinjeno i ujedinjeno, standardizirano i normirano iznad svake sumnje, europsko zakonodavstvo povodi se za primjerom napoleonskoga prava. Sada europski narodi ne smiju činiti ništa što nije nekim zakonom, propisom, uredbom, dozvolom, dopustnicom... dopušteno. A to nije "pravna stečevina" po kojoj ja želim da moja Hrvatska živi.

A što se tiče toga kleptokratskoga biro-korporatizma, kojemu tepamo da je liberalni kapitalizam, uistinu bismo umjesto njega trebali uvesti Kairološki Sinergizam. Iako se čini da za objašnjavati neki (uvjetno) novi društveni ustroj ovaj članak i nije najbolje mjesto, uistinu je vizija (a kao i kod svih vizija, ponešto i utopija) zajedničarstvom prožete Europe u ono doba kraja prošloga stoljeća veoma mnogima od nas bila ono što danas možemo prozvati kairološkim sinergizmom.

Kairos je starogrčki bog pravoga trenutka, pravodobnosti. '-logos' (grč. 'riječ') je nastavak koji rabimo za označavanje znanja i znanosti, dakle teorije i uporabe znanja iz nekoga područja (teatrologija, teologija, politologija...). Kairologija jest dakle razumijevanje i uporaba znanja o *pravome trenutku*. 'Syn-' je grčki predmetak koji znači "su", 'ergon' znači "rad". Dakle sinergija je *suradnja*. '-izam' je nastavak koji se najčešće rabi za označavanje filozofskih sustava upravljanja životom države. Prema tome Kairološki Sinergizam je *društveni sustav zasnovan na pravodobnoj*

suradnji. A upravo je to i bila osnovna ideja ujedinjavanja svih mogućih izvora imanja i znanja europskih država, kako bi se u međusobnoj suradnji u pravi čas razna dobra razmjenjivala.

Ali se u međuvremenu taj ideal pretvorio u nešto drugo. Umjesto pravodobne suradnje, pri kojoj svaka država stvara i u zajednicu daje ono najbolje što zna i može, EUropa stvara plansku privredu, svakoj članici zadaje točne granice što smije a što ne smije u kojemu roku i na koji način. Koliko se sjećam, Savez Sovjetskih Socijalističkih Republika zasnivao se na planovima i kolhozi su točno znali koliko čega i u kojem roku moraju proizvesti. Ako ste neposlušni, slijede kazne. Duboko sam uvjeren da se većina idejnih začetnika europske zajednice sveudilj okreće u grobu.

I, osim toga, Europa više nije Zajednica, da zajednički živi, već Sjedinjenje (Unija), da kao jedno živi. Kad bi barem malo europski biro-političari pogledali kako se živjelo u SSSR-u i zašto je propala SFRJ, možda bi shvatili da su na krivome putu. Ljudi moji, pa pogledajmo sustave! EUropa hrli u "real-socijalizam", ne doduše deklarativno, ali svakako svojim načinom postojanja i djelovanja, svojim planovima i zakonima. Nije da postoji "politbiro", ali postoji biro koji se zove "komisija". Europska skupština nema nikakove vlasti, ali veseli narod. "Pravni poredak EU je autonoman i razlikuje se i od poredaka zemalja članica i od međunarodnog prava. Njegovo glavno svojstvo je da djeluje ograničavajuće na pravne poretke zemalja članica: ograničava regulatornu autonomiju zemalja članica u području građanskog, kaznenog, radnog, pa čak i ustavnog prava te stvara obveze za zemlje članice i to za njihove institucije zakonodavne, izvršne i sudske vlasti." (<http://europskaunija.yolasite.com/>) Ali Historija je Magistra Života samo književnički, čini se.

Pravodobnost. Ništa što želite postići, a niti išta u prirodi, ne uspijeva ako nije začeto, zasijano, obrađeno, izvedeno, obrano i potrošeno u pravi čas.

Stoga, molim vas, oslušnite svoje srce! Da li zaista mislite da je *sada* pravi trenutak za pristupanje EU? Da li se zaista osjećate ugodno, opušteno, sa sigurnošću u bolju "europsku" budućnost, ili vas ipak prolazi lagana jeza od toga hoćemo li uopće imati kakovoga utjecaja na vlastiti život u svojoj domovini. U toj nejasnoj slici koju su nam do sada političari uspjeli predočiti, pitam se postoji li netko tko zaista zna što u onoj debeloj, debeloj knjizi pristupnoga ugovora zaista piše. Na što se mi uistinu sve obvezujemo? Jer, kad čovjek ulazi u brak, zna koja prava i odgovornosti ima. Znade li itko u Hrvatskoj koje sve obveze na sebe preuzimamo, a očito ih ima puno, jer knjiga je jako debela. A znademo li i kako iz EUrope izaći, ako zaželimo (a znamo iz višestoljetnoga iskustva da uvijek na kraju želimo izaći iz svih ujedinjenja u koja ulazismo)? Koliko će to biti moguće ili nemoguće?

Što je to u hrvatskome narodu što ga tjera da se uvijek pod nečije okrilje gura? Očito nedostatak samopouzdanja, a poslijednje vrijeme i veliki nedostatak samopoštovanja. A koga onda kasnije slavimo kao Hrvatske Junake? Ljude koji su se zalagali za ponovnu samostalnost.

Tako smo u prvi Ustav naše Republike Hrvatske, kako nas ne bi *manjina nas* uvela u neko novo državno ujedinjenje, uveli, u taj čas poučeni poviješću, zaštitni mehanizam po kojem se većina SVIH punoljetnih građana Hrvatske morala referendumom izjasniti za bilo kakovo udruživanje s drugim državama. Zašto smo onda nedavno zbrza ukinuli tu zaštitu, smanjivši ju na većinu onih koji *izadu* na referendum?

Jeste li već čuli poruke pro-EUropske promičbe? Nije li gospodin Milanović nedavno izjavio "Jer vi to zaslužujete". Zaslužujemo prepustiti Hrvatsku EUropskim birokratima? Ili ona televizijska, ukratko "Otkazan nam je let, (cijeli sam to život sanjala) sad ću biti dva dana u Frankfurtu na račun prijevoznika." Kakove to veze ima s Europskim Sjedinjenjem? Gospođa nas Pusić plaši: "Ako sada ne prođe referendum, sljedeći ćemo moći napraviti tek za godinu dana, a time ćemo jako puno izgubiti"¹. Ne, gospođo Pusić, time ćemo jako puno dobiti. Dobit ćemo na tome što nećemo izgubiti Hrvatsku. I, konačno, zar nije suludo da je jedina koja trenutačno

¹ Rečenice navedene u navodnicima nisu citati nego parafraze.

financira protu-EUropsku kampanju u Hrvatskoj upravo EU, a pro-EUropsku promičbu većinom mi sami, neovisno o našem stavu.

Gledam televiziju. Prijenos potpisivanja Pristupnoga Ugovora. A tamo na stolu neka jako golema knjižurina. To je Ugovor!

Zašto li je taj Ugovor toliko velik? Koliko je ljudi u Hrvatskoj svjestno toga da u tome ugovoru, koji se prvenstveno sastoji od nepreglednoga niza izmjena i dopuna ogromne količine postojećih EUropskih spisa i propisa, postoji mnoštvo stavaka koji izravno određuju granice upravljanja vlastitom zemljom. Određuju dakle što će bilo koja buduća hrvatska vlast i u kojim okvirima smjeti planirati u vlastitoj zemlji. Količina šećera je određena, količina mlijeka isto tako... područja u kojima raste grožđe uvrštena su u odgovarajući EUropski propis, Dugi Otok, Vis, Mljet i Lastovo dobro su prošli u nekome od mirijada propisa, jer za njih ne važi neki drugi, ograničavajući članak istoga toga propisa. Ali, što ako neka buduća hrvatska vlast zaključi da bi ono što se može primijeniti na navedene otoke bilo dobro primijeniti i na primjerice Unije, Susak ili Premudu? "Thja, ništa. To se ne može. Mogli ste se ranije sjetiti, dok smo se dogovarali oko Ugovora. Sada je kasno.", reći će nam EUropa.

Znate li da je sastavni dio objavljenoga teksta Pristupnoga Ugovora i "Popis, koji je Hrvatska dostavila na jednom jeziku, lijekova za koje odobrenja za stavljanje u promet dana u skladu s hrvatskim zakonodavstvom prije datuma pristupanja ostaju važeća sve do njihove obnove u skladu s pravnom stečevinom ili do 30. lipnja 2017., ovisno o tome što je prije."² Zašto, o zašto u jednome takovome Ugovoru mora postojati minuciozan popis lijekova? Je li to razumski zdravo?

I nekako zaista gledajući sada ovaj veliki i disparatni konglomerat različitih država i državica koje zajedno čine tu Uniju u koju nas guraju, sjetim se i opet bivše Jugoslavije. Bez uistinu ikakove namjere da neki narod ili državu uvrijedim, slobodan sam iznijeti nekoliko asocijacija. Zar vam se ne čini da onda imasmo nerazvijeno Kosovo, a sada bismo dobili prezaduženu Grčku. Ili imadosmo zapuštenu Kninsku krajinu, a sada dobivamo ispuhanu Irsku ili zbunjen Portugal.

I, zanimljivo, vjerojatno jedan od prvih političkih napora koje se očekuje od Hrvatske ako uđe u EU bit će da pomogne susjedima (Srbiji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Makedoniji i Kosovu) da i oni uđu u EU. I onda ćemo, uz sav napor Domovinskoga rata i svu neugodu razdvajanja od bivše Jugoslavije, konačno opet, sretni i veseli, biti s njima u uniji. Samo nas iz Hrvatske neće više biti cijela jedna petina stanovništva, nego će nas biti manje od jedne stotinke! Wow (hrv.: 'ajme meni')!

I onda nam još kažu da EUropi nema alternative. Zar nam ranije nisu govorili da Jugoslaviji nema alternative? Da je bratstvo i jedinstvo jedino što nas može održati na životu.

Želi li nas to netko preveslati?

Kad bolje promislimo, nešto zaista nije u redu s našim kolektivnim razumom!

Jer nema logike da netko tko se borio 1000 godina za samostalnost već je se nakon 20 godina pokušava riješiti. Možda zato što su prve godine samostalnosti iznjedrile takav političko-ekonomski kaos. OK, desilo se. Ali kaos je pun potencijala, jer, kao što iz kvantne fizike znamo, cijeli svijet postaje iz kaosa. A, osim toga, zar nije povijestno globalno poznato da nakon svake bitne promjene društvenoga ustroja slijedi kraće ili dulje doba kaosa.

Zar poučeni svim tim povijesnim iskustvima ne bismo mogli krenuti nekim potpuno novim, svježim putem?

2 http://www.mvep.hr/custompages/static/hrv/files/Ugovor_-_hrvatski_-_21.9.2011.pdf

Jer, ako niste svjestni činjenica, dopustite da vas podsjetim: Hrvatska se nalazi usred sredine Europskoga kontinenta. Nalazimo se negdje na trećini puta između Portugala i Kazahstana, i na drugoj trećini puta između sjevera Norveške i juga Krete. Površina hrvatskoga kopna je 56.542 km², hrvatskoga mora 31.067 km², ima nas ukupno 4.456.096 (po popisu iz 2011.). To znači da svakome od nas kojima je Hrvatska domovina dopada 12.688,7 kvadrata (m²) ozemlja i 6971,8 kvadratnih metara mora.

"... prema izvješću o vodnim zalihama, koje je izradio UNESCO snimajući stanje u čak 188 zemalja svijeta, Hrvatska se na prostoru Europe smjestila na visoku treću poziciju, bogatije vodom od nje samo su dvije sjeverne zemlje: Norveška i Island. Hrvatska prema tom izvješću raspolaže sa 32.818 prostornih metara godišnje obnovljive pitke vode po stanovniku i po tom se podatku uspjela svrstati i u krug 30 vodom najbogatijih zemalja svijeta." (Poslovni dnevnik, 14. 8. 2007.) Kupaonska kada prosječne veličine ima zapremninu od odprilike 100 do 300 litara. Uzmimo, recimo, jednu lijepu kupaonsku kadu od 200 l. Gorenavedena godišnja količina pitke vode (1 prostorni metar je 1000 litara) omogućuje svakome od nas u Hrvatskoj da dnevno napunimo 450 kada vodom. To je 19 punih kada na sat, iliti možemo se okupati u kadi punoj pitke vode svakih 3 minute i 12 sekundi! A da vode u Hrvatskoj i dalje ima dovoljno.

Šume zauzimaju 47,6% cjelokupne kopnene površine Hrvatske (26.886 km²). "Hrvatske šume zbog geografskog položaja između eurosibirsko-sjevernoameričke i mediteranske regije te zbog velikog očuvanja biljnih i životinjskih vrsta, spadaju u izrazito bogat biološki sustav, što ih čini rijetkim i vrijednim u svijetu. Prema sustavu, šume u Hrvatskoj su prirodne, odnosno vrlo su slične prašumama iz kojih su nastale. Gotovo 95% šumskih sastojina ima prirodni sustav, što predstavlja rijetkost i izuzetnu vrijednost u svjetskim razmjerima." (Danijel Duhović) Godišnji je prirast drvene zalihe 10,5 milijuna m³. Zašto nam je prirast važan? Pa, kao i kod vode, stoga što je to količina koju možemo iskoristiti, a da ništa ne potrošimo od zalihe!

Imamo i more i sunce, i ribe i lignje i grožđe i masline i slavonsku žitnicu koja je u doba bivše Jugoslavije mogla cijelu tu državu prehranjivati, imamo i ideja i znanja i svjetski priznatih umjetnika i znanstvenika i istraživača i izumitelja. Radišni smo, inventivni i dragi ljudi.

Hrvatski je identitet i europski, a europski ne postoji bez hrvatskoga. Kako pravilno primijećuje Zlatko Tišljar, svi mi uistinu imamo po nekoliko "narodnostnih" identiteta. Hrvat koji živi u Engleskoj svakako nije samo Hrvat, već i Englez, Francuz koji živi u Grčkoj primio je i grčki identitet, uz svoj francuski.

Mi, koji živimo na tlu Europe imamo svakako naš narodnostno/državni (domovinski) identitet, ali neosporno i neizbrisivo i europski. Ti se identiteti tijekom našega života mijenjaju, pojedini više ističu, a drugi pomalo potiskuju. No, u osnovi možemo bezprijeekorno tvrditi da svi mi europejci imamo barem tri osnovna "narodnostna" identiteta - domovinski, europski i zemaljski. Ja sam se uvijek osjećao Hrvatom, Europljaninom i Zemljaninom, iako se, dakako, niti moj Jugoslavenski identitet, jer ipak proživih više od pola života do sada u toj državi, ne može zanemariti, ali ja ga osobno nikada nisam osjećao toliko jako kao navedena tri.

Neprijeporno je da smo u Europi rođeni u području koje je svoju uljudbu izgradilo na temeljima stare grčke i rimske kulture, na temeljima Isusova nauka i, dakako, na temeljima mnoštva europskih znanstvenika, istraživača, umjetnika i obrtnika u proteklih nekoliko tisuća godina. Veoma velik udio suvremenoga "globalnoga" identiteta svakako je potekao iz Europe, a mnogo od njega i iz Hrvatske (sjetimo se samo Fausta Vrančića, Ruđera Boškovića, Nikole Tesle, Ivana Getaldića, Mohorovičića, Ružičke, Augustinčića, Meštrovića... i mnogih, mnogih drugih. Znadete li primjerice da je letjelicu koju svi znamo pod imenom Cepelin izumio Županjac David Schwartz, i da je krajem 19. stoljeća duraluminij bio poznat pod imenom Schwartzov aluminij? Ili, primjerice, da sam, kada krenuh 60-tih godina prošloga stoljeća u osnovnu školu u Kielu, u Njemačkoj, pisao "mit der Penkale"...).

Pa dajte ljudi, BUDIMO samosvjestno i samopouzđano SVOJI!

Moj dom. Neugaslo kućno ognjište. Taj topli kutak sigurnosti i ljubavi. I duh slobode.

Da Vas pitam... - Da li zovete susjeda da vam određuje kako ćete živjeti u svome domu? Da li je vaš susjed vlasnik televizora u vašem domu? Da li želite da vam netko određuje kojega će oblika biti jabuke u vašem vrtu? Znadete li išta napraviti sami, bez da vas netko nadgleda? Zar zaista ne znate sami upravljati svojim domom? Da li ste ikada prodali nekoga koga volite? Nije li bolje pobrati voće u svome vrtu nego kupiti ga u europskome dućanu? Da li se u Europi pije voda iz slavine? Da li je smisao života šetati shopping-centrom?

Nekada smo barem pričali puno viceva. Sada se čini da smo svi toliko zbunjeni i preplašeni budućnošću da smo i tu staru navadu gotovo napustili. Stoga, u duhu hrvatske samokritike, slijedeći vic (prilagoditi prema vlastitoj situaciji): "- Kako znam da živim u Hrvatskoj? - Radim kod Austrijanca, plaću mi isplaćuje Talijan, kupujem kod Slovenca, telefon plaćam Nijemcu, točim gorivo kod Mađara, lijekove nabavljam od Izraelca, zakone mi propisuje Belgijanac a sudi mi Nizozemac." Zar to nije već i previše susjeda koji nam vladaju našim domom?

A sada, nakon samokritike, koja je alternativa? Moguća alternativa je referendumizam, kao politički izraz kairolškoga sinergizma. I da ne mislite da je referendumizam nešto novo i nepostojeće, sjetite se Švicarske. Švicarska je na neki način zemlja slična Hrvatskoj. Po čemu? Pa, rekao bih, prvenstveno po širini raspona političkih i narodnostnih stavova njenoga veoma raznolikoga puka. U Hrvatskoj smo stoljećima svjestni da gotovo uvijek dva Hrvata čine tri političke stranke. Takav smo, valjda, narod. I upravo stoga je Švicarski model, s 26 poprilično samostalnih kantona i s referendumizmom nama prikladan. Dakle, mogući Hrvatski model (početak nacrtka):

Promjena Ustava MORA biti podložna narodnome referendumu³! Bilo kakovo raspolaganje našim zajedničkim bogatstvom, šumama, vodama, obalama, hranom, energijom... mora biti izravno podložno narodnome referendumu. Promjene ustavnih zakona, strateške i taktičke odluke vlasti moraju biti podložne referendumima. Državna televizija mora svakodnevno u okviru Dnevnika prenositi promišljanja Vlade i Sabora o njihovim planovima, idejama, dilemama, nakanama i vizijama, kako bi narod mogao u slobodno vrijeme (najčešće po kafićima) dobro prodiskutirati smjernice, te Vladi i Saboru na referendumu reći kvalificirano mišljenje. I ne, nemojte misliti da četiri i pol milijuna ljudi nije pametnije od stotinjak. Uvođenje redovnih referendumskih izjašnjavanja bitno pojeftinjuje i pojednostavljuje njihovu organizaciju, primjerice uvođenjem referendumske službe u općinama, koju obavljaju već postojeći službenici (pa nije to svaki dan!).

Veoma je važno, također, da se ne biraju "političke opcije", ili stranke, koje onda samoprolizvoljno postavljaju svoje ljude, već da se saborski zastupnici i članovi vlade biraju kao osobe, po imenu i prezimenu, a prema svojim osobnim vrlinama i ljudskome značaju. Drugim riječima, da na izborima ne moramo zaokružiti samo jednu određenu stranačku "listu", već bilo koje ime s bilo koje od ponuđenih (stranačkih ili nestranačkih) popisa kandidata.

I, najvažnije, treba razvijati suradnju i pratiti vrijeme. Sada je vrijeme za promjene, a ne za ulazak u okoštale strukture.

Zanimljivo je to. Nekada smo davno imali vladu u Budimpešti, pa u Beču, pa onda u Beogradu, a sada bismo u Bruxellesu (što li je to sa slovom "B" i Hrvatskom? Možda bi Hrvatsku Vladu trebalo ipak premjestiti u neki grad na "B" - Bjelovar, Biograd, Bosiljevo...).

³ Narodni referendum je važeći nadpolovičnom većinom svih s pravom glasa. Referendum većinom onih koji su se izjasnili.

Za nekoliko dana moramo se svjestno kolektivno odlučiti da li ćemo stupiti u Europsko Sjedinjenje *sada*, ili ćemo radije *pričekati* neko bolje vrijeme, dok i mi ne budemo snažniji i spremniji, ali i dok sama Europa ne pronađe (novo) stabilno uporište svojega postojanja.

Da, nalazimo se u situaciji "tiranije izbora", kako kaže slovenska psihoanalitičarka Renata Salecl. I tako stalno, neprestano, svaki dan, i u domu i u domovini. Zar ne bi bilo opet predivno da dignemo ruke od brige za same sebe, brige za svoj dom? Jer to smo mi, Hrvatska, učinili već mnogo puta. "Susjed, ja ne znam gospodariti sobom i svojim domom, biste li Vi, molim Vas, prosim Vas, ponizno Vas preklinjem, preuzeli brigu o mome domu, sve ću napraviti, sve Vam dati, na sve pristati, samo Vas preklinjem i opet, preuzmite brigu o mome domu. Ja sam za to nesposobna. Ponizna i skrušena Vaša Hrvatska."

Eto, samo da se prisjetimo, gornje smo pismo susjedima u zadnjih stotinu godina poslali 1918. Srbiji, 1941. Njemačkoj i Italiji, 1945. okolnim narodima bivše Jugoslavije... I svaki puta bi nam se taj susjed smilovao, preuzeo na sebe tu svakodnevnu "tiraniju izbora" kako ćemo živjeti, što ćemo smjeti i ne smjeti, s kime ćemo se družiti, a tko će nam biti neprijatelji... Hvala svima tima susjedima što su htjeli nama gospodariti.

Ali, slijedi nakon zareza, svaki puta smo se i opet iznova osjećali sputano, neslobodno, robovski... i svaki se puta prolijevajući krv izvlačili iz tih "udružbi", konačno na časak bivajući vlastiti gospodari. I čim bismo se bili izvukli, opet smo za koji dan "shvatili" da nemamo dovoljno samopouzdanja za samostalno gospodarenje u svome vlastitome domu i na brzaka zamolili u tome trenutku "najjačega" susjeda da nam vlada.

Eto, tako u tih zadnjih stotinjak godina ipak smo uspjeli 20-tak godina biti svoji gospodari. Doduše ne zato što smo rekli "Možemo i znademo svojim domom gospodariti", već stoga što nam ovom prilikom susjed, a taj se sada zove Europsko Sjedinjenje (eng.: European Union), prestrašen ponešto nama, ali prvenstveno sobom, nije odmah dobrohotno, kao dotada, rekao "Da, naravno". Nego smo godinama na koljenima prosili, sebe same prozivali zločincima, jadnima, nezaštićenima, nezalicama, pa se sada nam konačno susjed smilovao i "dopustio" nam da mu predamo svoj dom sjedinjujući se s njime.

Nije li konačno vrijeme da pokažemo temeljnu samovrijednost i samopouzdanje i kažemo:

"Ja, Hrvatska, nakon duge i bremenite povijesti u kojoj uvijek rekoh "da" sada kažem "NE", preuzimam odgovornost za sebe na sebe i "PROTIV" sam Sjedinjenja s Europom. Ako se predomislim, reći ću Vam. S poštovanjem Vaša Samostalna Hrvatska."